

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 389/2015
28.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених З.С. и Д.С., због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених З.С. и Д.С., адвоката Р.М., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 1912/13 од 26.03.2014. године и Кж3 34/14 од 23.01.2015. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених З.С. и Д.С., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 1912/13 од 26.03.2014. године и Кж3 34/14 од 23.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1912/13 од 26.03.2014. године усвојена је жалба Вишег јавног тужилаштва у Београду па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду К бр.776/12 од 17.12.2012. године, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног З.С. и окривљену Д.С. огласио кривим због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, за које их је осудио на казне затворе и то окривљеног З.С. у трајању од 3 године и 2 месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 02.10.2012. године до 17.12.2012. године, као и време проведено у екстрадиционом притвору у периоду од 03.06.2012. године до 02.10.2012. године, а окривљену Д.С. на казну затвора у трајању од 2 године и 3 месеца.

Наведеном пресудом на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени З.С. и Д.С. ослобођени су обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, а на основу одредбе члана 258. став 4. ЗКП, делимично су усвојени имовинско правни захтеви оштећених В.И., А.К., Г.С. и Н.В., па су окривљени З.

и Д.С. обавезани да оштећенима солидарно исплате и то: оштећеној В.И. износ од 180.000 евра, оштећеним А.К. и Г.С. износ од 30.000 евра, оштећеном Н.В. износ од 40.000 евра у динарској противвредности по званичном курсу Народне банке Србије на дан исплате, док су за преостали износ и захтев за исплату камате оштећени упућени на парницу, а оштећени О.Т., Б.А., Г.К. и О.Х. су упућени да имовинско правни захтев у целости остварују у парници.

Пресудом Апелационог суда у Београду КжЗ 34/14 од 23.01.2015. године, усвојена је жалба бранилаца окривљених З.С. и Д.С., па је преиначена пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 1912/13 од 26.03.2014. године у делу одлуке о кривичној санкцији тако што је Апелациони суд у Београду окривљене за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у продуженом трајању и саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, за које су другостепеном пресудом оглашени кривим, осудио на казне затвора и то окривљеног З.С. у трајању од 2 године и 6 месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 02.10.2012. до 17.12.2012. године, као и време проведено у екстрадиционом притвору од 03.06.2012. до 02.10.2012. године а окривљену Д.С. на казну затвора у трајању од 1 године, док је жалба у осталом делу одбијена као неоснована и другостепена пресуда у непреиначном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених З.С. и Д.С., адвокат Р.М., због повреде закона из члана 439. став 2. тачка 2. ЗКП док из образложења произилази да се захтевом указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. и члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев усвоји и побијане пресуде укине, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, а да се поступак извршења кривичних санкција обустави.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених З.С. и Д.С., је неоснован.

Бранилац окривљених З.С. и Д.С. у захтеву наводи да у конкретном случају окривљени нису могли бити оглашени кривим због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. КЗ,

обзиром да је закон којим је то кривично дело прописано ступио на снагу 15.04.2013. године, да наведено кривично дело представља нову инкриминацију и не може се применити на радње извршења у периоду од 2004. до 2007. године за које се окривљени терете чиме је учињена повреда закона из члана 439. став 2. тачка 2. ЗКП. Надаље, у захтеву се наводи да је другостепеном пресудом повређен објективни идентитет оптужбе јер су одређени делови оптужнице изостављени из диспозитива другостепене пресуде и о тим деловима оптужнице није донета одлука.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених З.С. и Д.С. је истицао и у жалби изјављеној против другостепене пресуде, а трећестепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за правну квалификацију кривичног дела злоупотребе положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, у продуженом трајању и саизвршилаштву за које су окривљени З.С. и Д.С. оглашени кривим, као и за то да нема повреде идентитета оптужбе и пресуде, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених З.С. и Д.С. као основ подношења захтева наводи се и да су разлози побијане пресуде противречни изреци, да су разлози чињеницама који су предмет доказивања у знатној мери противречни и нејасни, а чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, међутим, будући да по ставу Врховног касационог суда исто не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због кога би окривљени као овлашћено лице могло поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених није упуштао.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**